

Amb retard (29 – 3 – 2011)

Casística particular de la llei de Murphy

Alçaré un altar per al déu Murphy
Ídol venerat per un col·lectiu
D'individus afectats d'infortuni,
En quantitats d'efecte radioactiu.
Com un membre més d'aquest grup psicòtic
Explicaré la meua paranoia
Afectada pel malefici despòtic
De Murphy i la seva mala retòrica.
M'he quedat a les portes d'entregar
El meu text per a un concurs literari
Com li sol passar a tot voluntari
Que es posa a escriure al dia abans.
Per combatre al determinisme estàtic
Que disposa els fets per perjudicar-te,
Jo m'he proposat respondre al Sidarta
D'aquest destí, amb l'humor més sarcàstic.
Enlloc d'afanyar-me per enllestir
El meu poema per la data límit,
Escriuré al dia després per gaudir
De la venjança perversa d'un cínic.
Com a subjecte pertorbat per Murphy,

He de dir com a reivindicació
Que violar les lleis d'un concurs públic
No ha estat la meua autèntica intenció.
Més aviat jo en culpo l'infortuni,
El meu ha estat un cas d'alta traïció
Pel qual jo només demano el dejuni
De venjar-me amb aquesta composició.
Us explicaré el fenomen concret
De la casuística dissortada
Que el déu Murphyi m'ha imposat per decret
Per divertir-se amb aquesta putada.
Jo tornava d'Olot amb l'autobús,
Cotxe amb grans proporcions estomacals,
Quan s'ha produït l'excessiu abús
De la providència amb instints fatals.
Sense adonar-me'n m'he deixat el mòbil
En la protuberància del seient,
Quan el bus arribava amb ritme dòcil
A Barcelona, parada Penitents.
Jo ja estava arribant a la Pompeu,
Quan m'he adonat de l'absència essencial
Del meu telèfon mòbil de baix preu.
La suor freda em brollà amb gran cabal:

Eren les vuit i a les nou ja s'acabava
El termini d'entrega pel concurs
I jo havia de tornar a la parada
ja era impossible trobar algun recurs.
Veient que el destí ja no em permetia
Complir les normes d'algun domini
M'he revelat contra aquesta ironia
Escrivint això fora del termini!
Un cop feta la confessió, en privat,
Voleu que em retracti com l'acusat
Que implora perdó a la cort d'un judici?
Per'xo parreu amb el meu advocat,
Que cobra per realitzar aquest ofici.
Jo el que em proposo és acabar
Amb aquest tipus d'homicidi
En què es jutja una persona pels actes
I no per les paraules que ell digui.
Sé bé que el meu cas serà un sacrifici
Perquè el primer revoltat és un màrtir.
Però jo crec que és un error iniciàtic
El d'aquell que diu: "fets i no paraules"
Doncs, l'últim que controla una persona
Son els fets, perquè els fets ens condicionen.

En canvi les paraules ens fan homes,
Les paraules, sols elles ens perdonen.
Si poguéssim actuar lliurement
Sense que cap tentacle del déu Murphy
Intervingués en cap esqui moment,
Ja no hi hauria un enfrontament púnic
Entre voler fer una cosa i veure't
Impossibilitat. Llavors tampoc
Hi hauria cap necessitat en prendre
Aquest paper, i llegir-lo poc a poc.